

عنوان مقاله:

بررسی سیمای معشوق در غزل معاصر باتکیه بر اشعار فاضل نظری

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی مطالعات زبان و ادبیات در جهان اسلام (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

یداله بهمنی مطلق - عضو هیات علمی دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

فهمیمه امامی مطلق - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

خلاصه مقاله:

معشوق عنصر مهم غزل فارسی است که بدون آن شعر روح ندارد. عشق چه زمینی و چه آسمانی دارای نقطه محوری معشوق است. در شعر فارسی از دیرباز تاکنون معشوق دارای ویژگی های خاصی است که در همه اعصار تکرار شده است. مظاهر زیبایی در شعر کلاسیک در دوره های مختلف سرایش، تفاوتی نکرده است. شاعران معاصر نیز در غزل های عاشقانه خود معشوق را توصیف کرده اند. در این مقاله غزلیات فاضل نظری از جهت توصیف معشوق و نوع رابطه عاشق و معشوق با هدف شناخت تفاوت یا شباهت معشوق وی با معشوق شعر کلاسیک، بررسی شده و به این نتیجه رسیده ایم که از نظر مظاهر زیبایی و ارتباط عاشق و معشوق هیچ تفاوتی میان معشوق قدیم و جدید وجود ندارد جز اینکه فاضل نظری با مضمون آفرینی و آشنازدایی توصیفات خود را به نوعی دیگر مطرح کرده و در راه نشان دادن ارتباط عاشق و معشوق که همیشه جدایی و عدم باور به وصال است از تشبیهات تازه ای بهره گرفته و تصاویر نو ایجاد کرده است.

کلمات کلیدی:

فاضل نظری، عشق، معشوق، مضمون آفرینی، آشنازدای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1181694>

